
Christian Juhl (Hovedindlæg)

Temaet her er meget væsentligt, men det forekommer mig, at det på væsentlige områder bliver individualiseret. Hvad mener jeg med det? Jeg mener, at vi kigger på det på den måde, at det er den enkeltes problem, at det er den enkelte unge, der har ansvaret for ikke at have et arbejde. Det er en generel tendens, der er i tiden, at man individualiserer i stedet for at gøre problemerne samfundsmæssige, og det betyder, at vi ikke finder løsningen, men i stedet for isolerer mennesker. Jeg mener, det er vigtigt, at vi ser på årsagerne til de sociale og sundhedsmæssige problemer, vi har, og ser på det som et fælles problem, der ikke er den enkeltes problem, uanset om det er ringere evner eller sygdom, som forhindrer vedkommende i at arbejde fuldt ud.

Der er nogle grimme tendenser i samfundet, og det er også det, som det indledende punkt siger om en foranderlig verden. Det er sådan, at vi forlanger, at ældre arbejder mere, men jeg vil gerne bede om, at man er opmærksom på, at når vi forlanger, at ældre arbejder mere, og gør det i en krisetid, så skubber vi unge mennesker ud; de får ikke chancen for at komme ind på arbejdsmarkedet. Der mener jeg at det er væsentlig sundere for samfundet, hvis de ældre får en mulighed for at trække sig tilbage, så de unge fra starten kan komme ind og få et arbejde.

I 1980'erne så vi i Norden, hvordan unge mennesker ikke fik fodfæste, og mange af disse unge mennesker har aldrig nogen sinde fået fodfæste på arbejdsmarkedet. De har været holdt ude, og de har kæmpe sociale problemer. Det er noget, vi skal huske i en krisetid og tage ansvar for. Det vil sige, at vi ikke må holde de unge ude. Det samme gælder mennesker med nedsatte funktionsevner. Det er vigtigt, at vi der tager hensyn til, at de

skal behandles ligeværdigt. Det betyder, at arbejdsgiverne skal tage et større ansvar. Arbejdsgiverne er nøglen til det her, men de har i øjeblikket travlt med at kigge andre steder hen og sige: Vi er ikke samfundet; det er kun staten, der er samfundet. Det er en kæmpe fejl, og det er meget farligt, at vi ikke forpligter arbejdsgiverne.

Det sidste, jeg vil pege på, er, at arbejdsmarkedet generelt bliver brutaliseret; arbejdsmarkedet bliver indrettet sådan, at der bliver flere og flere midlertidige ansættelser, flere vikarjob og flere løse ansættelser. Det betyder, at mennesker bliver usikre, for de har ikke en fast indtægt, men skal hver dag kæmpe. Ja, vi ser endda tendenser både i EU og i dele af Norden på, at mennesker må have flere job. I England kalder man det *working poor*, og i Tyskland kalder man det *arm trotz arbeit*, altså at man er fattig, selv om man har arbejde. Det er nogle grimme tendenser, som vi er nødt til i fællesskab at arbejde med, især hvis vi vil kalde den skandinaviske model for en velfærdsmodel og velfærdsstat og ikke nøjes med det, som den danske regering kalder en konkurrencestat, for så har vi afmonteret noget af det væsentlige.

Så to ting: Punkt 1 er det fælles problemer, vi står over for, og det er et fælles ansvar og ikke den enkeltes, og punkt 2 er forebyggelse det vigtigste, hvor vi skal forpligte især arbejdsgiverne til at gøre en større indsats.

Information

Talenummer

71

Type

Hovedindlæg

Person

[Christian Juhl](#)

Talerrolle

Den Venstresocialistiske Grønne Gruppes talsperson

Dato

30.10.13 11:21

Sag

[Ministerrådsforslag om strategi for nordisk samarbejde på social- og sundhedsområdet](#)

